

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **R., s.r.o.**, so sídlom R.R. *zastúpeného advokátom JUDr. M. P., AK K.*, proti žalovanému: **Hlavný banský úrad**, so sídlom v Banskej Štiavnici, Kammerhofska 25, za účasti: **V. M. s.r.o.**, so sídlom K., *zastúpeného advokátom JUDr. M. S., AK K.*, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 12. januára 2009, č. 26/34/2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 3. februára 2010 č. k. 7S/25/2009-207, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/25/2009-207 zo dňa 3. februára 2010 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. 26/34/2009 zo dňa 12. januára 2009, ako aj rozhodnutie Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi č. 329-1506/2008 zo dňa 2. júla 2008 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** **správnym orgánom na ďalšie konanie.**

Žalovaný je **povinný** titulom náhrady trov konania zaplatiť žalobcovi sumu 66 € do troch dní od doručenia rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 3.februára 2010 č. k. 7 S/25/2009-207 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 12.januára 2009 č. 26/34/2009, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi zo dňa 2. júla 2008, č. 329-1506/2008, ktorým správny orgán prvého stupňa podľa § 27 ods. 12 zák. č. 44/1988 Zb. o ochrane a využití nerastného bohatstva v znení neskorších predpisov (ďalej len „banský zákon“) určil dobývací priestor „G. P.“ organizácii V. M., s.r.o., so sídlom H., a zároveň podľa § 55 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) vylúčil odkladný účinok odvolania.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z obsahu administratívneho spisu žalovaného zistil, že rozhodnutím Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi z 25. júla 1996, č. 629-465-V/96 bol určený dobývací priestor „G. P.“ organizácii Geologická služba SR so sídlom v Bratislave. Zmluvou o prevode dobývacieho priestoru „G. P.“ z 11.júna 1997 uzavretou na základe § 27 ods. 7 banského zákona medzi Geologickou službou SR a R., s.r.o. so sídlom v R., došlo k prevodu dobývacieho priestoru „G. P.“ v katastrálnom území obcí G. P. a H. na základe predchádzajúceho súhlasu Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi na nadobúdateľa R., s.r.o. so sídlom v R. Z bodu 2 článku 4 tejto zmluvy vyplýva, že dňom uzavretia tejto zmluvy prechádzajú na nadobúdateľa všetky práva a povinnosti týkajúce sa tohto dobývacieho priestoru, najmä právo dobývať výhradné ložisko, právo nakladať s vydobytými nerastmi v rozsahu a za podmienok určených v rozhodnutí o určení dobývacieho priestoru, prípadne určených pri jeho preregistrovaní. Prílohu tvorí protokol o odovzdaní a prevzatí základnej dokumentácie dobývacieho priestoru „G. P.“.

Obvodný banský úrad v Spišskej Novej Vsi vydal 24.júna 1997 osvedčenie pod sp. zn. 1520-465-V/97, podľa ktorého organizácia R., s.r.o. so sídlom v R. nadobudla zmluvným prevodom dobývacieho priestoru „G. P.“ všetky práva podľa § 24 banského zákona. Zmena v organizácii bola vykonaná v úradnej evidencii na tamomšom úrade. Na základe žiadosti spoločnosti R., s. r. o., so sídlom v R. zo 16. januára 1998, prílohou

ktorej je projekt plánu otváranky, prípravy a dobývania (ďalej len „POPD“) vyhradeného ložiska hlbinným spôsobom v dobývacom priestore „G. P.“ č. 74/E na obdobie rokov 1998 - 2002 z 15. januára 1998, vydal Obvodný banký úrad v Spišskej Novej Vsi 29.mája 1998 pod č. 1003-511-Ka-Bz/98 rozhodnutie, ktorým žalobcovi povolil vykonávať bankú činnosť podľa predloženého POPD v podzemí a na povrchu tak, ako je to uvedené v § 2 písm. b), c), d) a e) zák. č. 51/1988 o banskej činnosti, výbušninách a o štátnej banskej správe v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o banskej činnosti“) za dodržania podmienok v tomto rozhodnutí stanovených. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27.júna 1998. Z POPD vyhradeného ložiska hlbinným spôsobom z bodu 1, 2, 3 vyplýva, že predpokladom na otvorenie výhradného ložiska bolo vyraziť 1740m úpadnice a 236m vertikálnej jamy. Z ročných správ o banskej činnosti a činnosti vykonávanej bankým spôsobom za roky 1999 - 2003 vyplýva, že v priebehu uvedeného obdobia vlastná banká prieskumná otvárka a ťažba ložiska bankým spôsobom nebola zahájená. Listom z 15. októbra 2001 adresovaným Obvodnému bankému úradu v Spišskej Novej Vsi žalobca oznámil, že na podklade vzniknutej situácie pri banskej otváranke ložiska mastenca v D. v katastri obce G. P., dodávateľ stavby spoločnosť R., s.r.o. písomne 1.októbra 2001 oznámila, že od uvedeného dňa zastavuje práce na otváranke z titulu finančného nekrytia realizovaných prác spoločnosťou R., s.r.o. Dôvod je v súlade s uzavretou zmluvou medzi spoločnosťou R., s.r.o. a R., s.r.o., pričom zo strany spoločnosti R., s.r.o. k odstúpeniu od zmluvy nedošlo a preto podľa tejto zodpovedá naďalej za celú bankú činnosť a činnosti vykonávané bankým spôsobom. Keďže táto problematika bola v tom čase v štádiu riešenia medzi spoločníkmi uvedených spoločností, dobu prerušenia žalobca nevedel momentálne posúdiť, či bude presahovať 30 dní a preto ohlásenie, ktoré bolo spoločnosťou R., s.r.o. zaslané 1.októbra 2001 nezaslal 8 dní vopred, ako to bolo stanovené v platnej právnej úprave. Po vyjasnení postojov medzi spoločníkmi uvedených spoločností sa zaviazal ich rozhodnutie o čase prerušenia banskej činnosti a zaistenia bankého diela písomne doručiť. Ďalším listom z 30.novembra 2001 adresovaným Obvodnému bankému úradu v Spišskej Novej Vsi spoločnosť R., s.r.o. so sídlom v R. obvodnému bankému úradu v zmysle vyhl. č. 89/1988 Slovenského bankého úradu ohlásila prerušenie banskej činnosti na dobu dlhšiu ako 30 dní. Z uvedeného ohlásenia vyplýva, že úpadnica, ktorá je vyrazená v dĺžke 93,2m a sklad trhavín v dĺžke 43 m budú zatopené vodou. Po obnovení prác a vyčerpaní vody bude banké dielo vzhľadom k zatopeniu a možnému narušeniu stability posúdené bankým odborníkom s následnou rekonštrukciou.

Obvodný bankský úrad v Spišskej Novej Vsi vydal 31.mája 2004 rozhodnutie pod sp. zn. 1023/511/2004, ktorým podľa § 10 ods. 1 zákona o banskej činnosti organizácii R. s.r.o. povolil banskú činnosť, otváрку, prípravu a dobývanie výhradného ložiska mastenca v dobývacom priestore „G. P.“ podľa POPD výhradného ložiska mastenca v dobývacom priestore „G. P.“ a dokumentácie schválenej vedúcim organizácie, ktoré boli predložené k žiadosti o povolenie na pozemkoch, parc. č. KN X., X., X., X. v katastrálnom území G. P. v okrese R. s tým, že rozhodnutie o povolení banskej činnosti platí po dobu trvania nájomnej zmluvy uzavretej medzi žiadateľom a prenajímateľom L.S., š. p., B.B., najdlhšie však do 13.novembra 2006. Týmto rozhodnutím boli zároveň určené osobitné technické podmienky v tomto rozhodnutí špecifikované. Z obsahu odôvodnenia vyplýva, že žiadateľ R., s.r.o. so sídlom v R. svojím podaním z 8.januára 2004 požiadal o povolenie prerušenej banskej činnosti v dobývacom priestore „G. P.“ č. 74/e, ktorým dňom bolo začaté predmetné konanie v tejto veci.

Listom z 3.januára 2005 č. 2450/451.14/2004 adresovaným žalobcovi, Obvodný bankský úrad v Spišskej Novej Vsi tomuto oznámil, že na základe oznámenia z 15.októbra 2001, z obsahu ktorého vyplynulo, že dňom 1.októbra 2001 bola prerušená banská činnosť v dobývacom priestore G. P. na v tom čase bližšie neurčenú dobu, čo bolo potvrdené listom z 30. novembra 2001, ktorým bolo oznámené prerušenie banskej činnosti v tomto dobývacom priestore na dobu dlhšiu ako 30 dní, ako aj na základe podania doručeného 9.novembra 2004 obsahujúceho oznámenie o začatí banskej činnosti v dobývacom priestore „G. P.“ od 18.novembra 2004 Obvodný bankský úrad v Spišskej Novej Vsi konštatoval, že od 1.októbra 2001 do 18.novembra 2004 uplynuli viac ako 3 roky, na základe čoho podľa § 27 ods. 12 bankského zákona účinnom od 1.januára 2002 zaslal Ministerstvu spravodlivosti SR žiadosť o uverejnenie oznámenia o začatí výberového konania na určenie dobývacieho priestoru „G. P.“ inej organizácii.

Dňa 30. decembra 2004 bolo v Obchodnom vestníku č. 253/2004 na str. 99 uverejnené oznámenie o začatí výberového konania na určenie dobývacieho priestoru „G. P.“ inej organizácii, z obsahu ktorého vyplýva, že návrh na určenie dobývacieho priestoru možno zaslať na Obvodný bankský úrad v Spišskej Novej Vsi a dňom ukončenia prijímania návrhov na určenie dobývacieho priestoru je deň 10. apríl 2005.

Listom z 3. mája 2005 Obvodný banský úrad v Spišskej Novej Vsi žalobcovi oznámil, že v stanovenom termíne bolo do výberového konania na určenie dobývacieho priestoru „G. P.“ inej organizácii doručených 7 návrhov, ktorých vyhodnotenie sa podľa § 24 ods. 7 banského zákona uskutočnilo 21. apríla 2005 v komisii, ktorú zriadil tamojší banský úrad. Na základe vykonaného vyhodnotenia návrhov bol ako prvý vo výberovom konaní určený návrh organizácie E. A. R., s.r.o. so sídlom v R. Obvodný banský úrad v Spišskej Novej Vsi na základe výsledkov výberového konania vykonal 22. apríla 2005 v evidencii dobývacích priestorov vedenej na tamojšom banskom úrade folio č. 74/e zápis o určení dobývacieho priestoru G. P. organizácii E. A. R., s.r.o. R.

Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Košice I, týkajúceho sa spoločnosti E. A. R., s.r.o., krajský súd zistil, že táto spoločnosť bola do Obchodného registra zapísaná 31. júla 2004 a vymazaná 3. februára 2006 na základe rozhodnutia jediného spoločníka spoločnosti z 11. januára 2006 pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia o zrušení obchodnej činnosti E. A. R., s.r.o. podľa § 68 ods. 3 písm. b) Obchodného zákonníka. Z uvedeného Obchodného registra zároveň vyplýva, že jediným spoločníkom tejto spoločnosti bola spoločnosť V. M., s.r.o. so sídlom v N., ako aj to, že na túto spoločnosť, ako to vyplýva z čl. 4 notárskej zápisnice spísanej 11. januára 2006 pod č. N13/2006 Nz 899/2006 a výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Košice I na spoločnosť V. M., s.r.o. so sídlom v K. na J. prechádzajú všetky práva a povinnosti, pohľadávky a záväzky zanikajúcej spoločnosti známe aj neznáme a všetok ostatný majetok.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zároveň zistil, že v predmetnej veci sa uskutočnilo 4. júna 2008 a 16. júna 2008 ústne pojednávanie v prítomnosti účastníkov, resp. ich zástupcov, o čom boli spísané zápisnice, nachádzajúce sa v spise, vrátane vyjadrenia k podkladom rozhodnutia vypracovaným žalobcom 16. júna 2008 na výzvu správneho orgánu prvého stupňa, obsah ktorého korešponduje obsahu podaného odvolania i žaloby.

Z výpisu z evidencie dobývacích priestorov Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi z 21. mája 2008 vyplýva, že v poznámke pod bodom 6 sa konštatuje zrušenie zápisu č. 3 z 22. apríla 2005 na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. februára 2008, sp. zn. 6Sžo/61/2007-121, pričom pod č. zápisu 3 bola zapísaná spoločnosť E. A. R., s.r.o. Pod bodom 4 je uvedený zápis spoločnosti V. M., s.r.o. so sídlom

N. z titulu právneho nástupníctva po spoločnosti E. A. R., s.r.o. R. a V. E. s.r.o. so sídlom J. na základe predchádzajúceho súhlasu na prevod dobývacieho priestoru z 11.júna 2007 č. 441-1153/2007.

Z písomného oznámenia žalovaného z 27.júna 2008 adresovaného právnemu zástupcovi žalobcu vyplýva, že tento námietke zaujatosti vznesenej proti zamestnancovi správneho orgánu Ing. A. B. nevyhovuje, pretože v danom prípade nie sú splnené podmienky stanovené v § 9 Správneho poriadku pre jeho vylúčenie z predmetného konania a rozhodovania vo veci. Žalovaný sa v rámci tohto oznámenia vysporiadal so všetkými žalobcom v námietke zaujatosti vznesenými, resp. uvedenými skutočnosťami, ktoré považoval za všeobecné a ničím nepodložené. Poukázal tiež na to, že procesné pochybenie správneho orgánu, na ktoré v rámci predchádzajúceho konania poukázal Najvyšší súd Slovenskej republiky v už citovanom rozhodnutí, nemôže byť dôvodom na vylúčenie zamestnanca správneho orgánu pre predpojatosť.

Z oznámenia Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky z 19.decembra 2008, sp. zn. 5362/2008-3400 adresovaného právnemu zástupcovi žalobcu krajský súd zistil, že ministerstvo nezistilo dôvod na vylúčenie JUDr. Ing. P. K., predsedu Hlavného banského úradu z prejednávania a rozhodovania v konaní o odvolaní proti rozhodnutí Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi z 2.júla 2008 č. 329-1506/2008 o určení dobývacieho priestoru G. P. inej organizácii na základe výberového konania. V tomto zaujal podrobné stanovisko ku všetkým dôvodom podanej námietky, ktoré sa týkajú pomeru menovaného zamestnanca správneho orgánu k veci, k účastníkom konania i k prvostupňovému orgánu.

Obvodný banský úrad v Spišskej Novej Vsi dňa 2. júla 2008 vydal v predmetnej veci v konaní o určení dobývacieho priestoru „G. P.“ inej organizácii na základe výberového konania, ktoré sa uskutočnilo 21.apríla 2005 pod č. 329-1506/2008 rozhodnutie, ktorým podľa § 27 ods.12 banského zákona v znení neskorších predpisov určil dobývací priestor „G. P.“ organizácii V. M., s.r.o. so sídlom v K., na H., ako právnemu nástupcovi spoločnosti E. A. R., s.r.o. so sídlom v R., ktorá bola v predmetnom výberovom konaní úspešná. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, pričom dôvody tohto odvolania korešpondujú s dôvodmi podanej žaloby.

Právny zástupca žalobcu v priebehu konania zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu z dôvodov v nej uvedených. Do pozornosti krajského súdu dal tú skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je aj nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a i keď táto námietka v žalobe vznesená nebola, krajský súd viazaný Občianskym súdnym poriadkom je povinný na ňu prihliadať. Z odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa totiž nie je zrejmé, prečo bolo začaté správne konanie a prečo správny orgán dospel k záveru, že v danom prípade zo strany žalobcu nebola splnená podmienka dodržania lehoty stanovenej v § 27 ods. 12 banského zákona. Taktiež nie je z neho zrejmé, či správny orgán prvého stupňa vychádzal pri vydaní tohto rozhodnutia zo správy o priebehu a výsledkoch výberového konania, a nevysporiadal sa ani s otázkou, prečo vlastne došlo k začatiu výberového konania. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia podľa jeho názoru je potrebné vyvodiť záver, že správny orgán v prípade nedodržania uvedenej lehoty buď zruší dobývací priestor alebo ho určí inej organizácii, pričom z rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa nie je zrejmé, prečo správny orgán nezrušil tento dobývací priestor a prečo pristúpil práve k jeho určeniu inej organizácii. Poukázal tiež na to, že úlohou žalovaného v odvolacom konaní bolo preskúmať zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a vysporiadať sa s námietkami obsiahnutými v odvolaní, pričom žalovaný nebol viazaný iba dôvodmi uvedenými v odvolaní. V danom prípade sa však javí, že žalovaný v odvolacom konaní preskúmaval odvolanie žalobcu, pretože ako to vyplýva z jeho rozhodnutia, ktoré je predmetom súdneho prieskumu, v jeho odôvodnení sa vysporadúva s každým jedným dôvodom obsiahnutým v odvolaní, ku ktorému zaujíma svoje stanovisko. K otázke začatia správneho konania zaujal stanovisko až vo vyjadrení k žalobe. Uviedol tiež, že v danom prípade nie je zrejmé, či o výsledku výberového konania, ktoré sa uskutočnilo podľa § 24 ods. 4 banského zákona bola vypracovaná správa v zmysle § 24 ods. 7 banského zákona, ktorá by mala byť podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu. Nie je ani zrejmé, ako sa s touto správou správny orgán vysporiadal. Zastával názor, že výberové konanie a konanie o určenie dobývacieho priestoru inej organizácii spolu súvisia. Z dôvodov obsiahnutých v podanej žalobe konštatoval, že výberové konanie malo byť zopakované, pretože nebolo regulárne. Pokiaľ ide o vznesenú námietku zaujatosti voči zamestnancovi Hlavného banského úradu v Banskej Štiavnici JUDr. Ing. K. na tejto zotrúva s poukazom predovšetkým na tú skutočnosť, že 16. februára 2005 sa v Bratislave uskutočnilo jednanie s ministrom hospodárstva za účasti zástupcov Hlavného banského úradu Banská Štiavnica a žalobcu a už v priebehu tohto, t.j. ešte pred ukončením výberového konania, bolo žalobcovi dané na vedomie, že dobývací priestor bude určený niekomu inému. Z uvedeného vyvodil záver,

že menovaný zamestnanec Hlavného banského úradu v Banskej Štiavnici je v predmetnej veci zaujatý. V tejto súvislosti krajskému súdu predložil informáciu z uvedeného dňa, ktorá bola založená do spisu. Právny zástupca žalobcu do pozornosti krajského súdu dal stanovisko obsiahnuté v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave vo veci 1 S/117/2008, z ktorého vyplýva, že zákon neviaže zánik oprávnenia na vykonávanie banskej činnosti na uplynutie tejto lehoty, resp. že práva k dobývaciemu priestoru nezanikajú uplynutím predmetnej lehoty, ale až určením inej organizácii.

Štatutárny zástupca žalobcu uviedol, že v predmetnom dobývacom priestore urobili značné množstvo rôznych prípravných prác, čo vedie preukázať rôznymi podkladmi, ktoré boli predložené aj banskému úradu. Potvrdil, že z ložiska nebola vyťažená ani jedna merná jednotka predmetného nerastu. Opätovne zdôraznil, že trojročná lehota stanovená v banskom zákone účinnom od 1. januára 2002 do 31. mája 2007 bola neprimerane krátka a v tejto lehote objektívne nebolo možné začať aj s dobývaním nerastu v zmysle tohto banského zákona. Pokiaľ ide o príčiny, pre ktoré bola prerušená banská činnosť týchto bolo viac. Hovorilo sa, že neboli finančné prostriedky, že sa menili spoločníci spoločnosti, že sa menila hodnota nerastu na trhu a pod.

Zástupca žalovaného zotrval na písomnom vyjadrení, ktoré bolo súdu doručené a v jeho zmysle navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal predovšetkým na to, že predmetná vec bola predmetom preskúmania viacerých orgánov, pretože ako to vyplýva aj z administratívneho spisu, až dva, resp. tri podnety smerovali na Krajskú prokuratúru v Košiciach, na Krajský súd v Košiciach a na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako aj na Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky a Hlavný bankový úrad. Tieto podnety vychádzali z dvoch základných myšlienok, a sice zo snahy spochybníť postup štátnych orgánov a zo snahy obhájiť postup organizácie, ktorej zaniklo právo užívať dobývací priestor zo zákona. Poukázal tiež na to, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že zo strany žalobcu nedošlo k vydobytiu ani jednej jednotky nerastu spôsobom, ktorý si sám žalobca určil. Zdôraznil, že banská činnosť a dobývanie nie sú totožnými pojmami, ako to vyplýva z platnej právnej úpravy a ako si to mylne vysvetľuje žalobca. Z jeho strany nebol predložený jediný relevantný dôkaz o tom, že dobývanie realizoval predpísaným spôsobom. Konštatoval, že správne orgány postupovali v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo v predmetnej veci vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/73/2005.

Týmto rozhodnutím bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené z procesných dôvodov, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nezaoberal výberovým konaním ako takým. K dôkazu predloženému krajskému súdu v súvislosti s námietkou zaujatosti voči zamestnancovi Hlavného banského úradu v Banskej Štiavnici Ing. K. uviedol, že túto nie je možné považovať za dôkaz zaujatosti menovaného zamestnanca, pretože na uvedenom jednaní mu už boli známe skutočnosti, ktoré boli dôvodom začatia správneho konania o určenie dobývacieho priestoru inej organizácii, keďže konanie bolo začaté v januári 2005. Zo znenia ustanovenia § 27 ods. 12 banského zákona nepochybne vyplýva, že dobývací priestor pri splnení tam stanovených podmienok je možné určiť iba inej organizácii, než je organizácia, ktorá nevyužila v určenej lehote svoje právo nerast dobývať. Zástupca žalovaného ďalej uviedol, že s poukazom na účel banského zákona, ako aj ďalších súvisiacich predpisov nebolo povinnosťou správneho orgánu prvého stupňa odôvodniť, prečo dobývací priestor nezrušil. V tejto súvislosti zdôraznil, že by bolo nelogické, aby obvodný banský úrad vysvetľoval, prečo nezrušil dobývací priestor, z ktorého nebola vyťažená ani jedna merná jednotka nerastu s prihliadnutím na správy, z ktorých vyplýva, v akom rozsahu sa nerast v uvedenom dobývacom priestore nachádza. Zápis z miestnej ohliadky v dobývacom priestore „G. P.“, ktorý bol predložený krajskému súdu bol predložený predovšetkým z dôvodu, že má deklarovať rovnaký postup, ako v prípade žalobcu, kedy bola vykonaná kontrola dobývacieho priestoru v decembri 2004, na ktorú sa žalobca odvolával.

Právny zástupca účastníka V. M., s.r.o. navrhol žalobu zamietnuť s poukazom na to, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa považuje za vecne správne a zákonné. Rovnako ako žalovaný, aj on považuje námietky obsiahnuté v žalobe za neopodstatnené.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného i správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré ich vydaniu predchádzalo v medziach podanej žaloby a dospel k záveru, že oba správne orgány postupovali v súlade s platnou právnou úpravou a preto aj preskúmané rozhodnutia sú zákonné. Tieto zodpovedajú zákonu aj po ich formálnej stránke. Žalovaný sa podľa názoru krajského súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami vznesenými žalobcom v podanom odvolaní, ako to vyplýva aj z dôvodov preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

Predmetom súdneho konania v danom prípade je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi, ktorým bol určený dobývací priestor G. P. organizácii V. M. s.r.o., K.

Podľa názoru krajského súdu správne orgány oboch stupňov pri rozhodovaní v tejto veci vychádzali z ustanovenia § 27 ods.12 druhá veta banského zákona, v znení zákona č. 558/2001 Z. z., účinného od 1.januára 2002, v zmysle ktorého obvodný banský úrad zruší dobývací priestor alebo ho určí inej organizácii na základe výberového konania (§ 24 ods. 4 až 10), ak organizácia, ktorej bol určený, do troch rokov od určenia dobývacieho priestoru alebo jeho prevodu nezačala výhradné ložisko dobývať alebo dobývanie prerušila na dlhší čas ako tri roky.

Je nesporné, že žalobca nadobudol predmetný dobývací priestor na základe zmluvy o prevode dobývacieho priestoru zo dňa 11.júna 1997 uzavretej podľa § 27 ods. 7 banského zákona medzi Geologickou službou Slovenskej republiky a R., s.r.o. so sídlom v R. V uvedenom období ustanovenie § 27 banského zákona malo iba 9 odsekov. Odsek 12 citovaného zákonného ustanovenia bol zavedený až novelou banského zákona, t.j. zákonom č. 558/2001 Z. z., ktorá nadobudla účinnosť 1.januára 2002. Týmto zákonným ustanovením bola pod následkami v ňom stanovenými zavedená povinnosť do 3 rokov od určenia dobývacieho priestoru alebo jeho prevodu začať výhradné ložisko dobývať alebo dobývanie neprerušiť na čas dlhší ako 3 roky. Táto povinnosť však neplatila iba pre organizácie, ktoré nadobudli dobývací priestor po účinnosti tejto novely banského zákona, ale aj pre tie, ktoré získali dobývací priestor pred jej účinnosťou. Trojročná lehota, zavedená citovanou novelou banského zákona, ktorá neobsahovala prechodné ustanovenia, pre tieto organizácie začala však plynúť až od 1.januára 2002, t. j. dňom jej účinnosti, čím bola vylúčená retroaktivita.

Z uvedeného vyplýva, že aj žalobcovi začala trojročná lehota na dobývanie, keďže dobývací priestor nadobudol pred účinnosťou citovanej novely banského zákona, plynúť až 1.januára 2002. Z tohto hľadiska preto neobstojí ani názor žalobcu, ktorý tvrdí, že táto lehota mu začala plynúť až 30.novembra 2001, kedy došlo k oficiálnemu prerušeniu banskej činnosti na základe jeho oznámenia z uvedeného dňa, doručeného príslušnému obvodnému banskému úradu, ani názor žalovaného, ktorý tvrdí, že táto začala plynúť 1.októbra 2001,

prvotným oznámením žalobcu o prerušení banskej činnosti, ako už bolo vyššie citované. Predmetná lehota podľa názoru krajského súdu uplynula 1.januára 2005. Jej uplynutím však organizácii nezaniklo právo na dobývanie výhradného ložiska automaticky zo zákona, ale obvodnému banskému úradu vznikla povinnosť zrušiť dobývací priestor alebo ho určiť inej organizácii na základe výberového konania podľa § 24 ods. 4 až 10 citovaného zákona.

Konanie o určenie dobývacieho priestoru inej organizácii podľa § 27 ods. 12 banského zákona, účinného od 1.januára 2002, vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu, bolo začaté na podnet správneho orgánu, ktorý sa o skutočnostiach rozhodujúcich pre jeho začatie dozvedel ex offio z vlastnej činnosti. Vychádzajúc zo zásady oficiality, ktorou je ovládané správne konanie, sa toto konanie považuje za začaté dňom, keď orgán príslušný vo veci rozhodnúť urobil voči účastníkovi konania prvý úkon (§ 18 ods.2 Správneho poriadku). V tomto prípade prvým úkonom správneho orgánu smerujúcim voči žalobcovi bolo doručenie oznámenia z 3.januára 2005 o určení dobývacieho priestoru „G. P.“ inej organizácii. Ku dňu začatia správneho konania, vychádzajúc z uvedených skutočností, boli splnené podmienky pre postup správneho orgánu podľa § 27 ods.12 druhá veta banského zákona, účinného od 1.januára 2002. Dôvodom pre začatie tohto správneho konania teda nebolo prerušenie banskej činnosti žalobcom, ako sa to žalobca mylne domnieva a ako na to poukázal v žalobe.

Podľa názoru krajského súdu žalobca nesporne v období od povolenia banskej činnosti (rozhodnutie Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi z 29.mája 1998, právoplatné 27.júna 1998) vykonal niektoré činnosti podľa POPD vyhradeného ložiska hlbinným spôsobom z 15.januára 1998, tvoriaceho prílohu jeho žiadosti o povolenie banskej činnosti zo 16.januára 1998, avšak predmetné ložisko mastenca v dobývacom priestore „G. P.“ v určenej lehote dobývať nezačal, čo jednoznačne vyplýva z ročných správ o banskej činnosti a činnosti vykonávanej bankským spôsobom za roky 1999 až 2003, ktoré sám vypracoval i ďalších dôkazov a potvrdil to aj sám jeho štatutárny zástupca na pojednávaní 3.februára 2009.

Krajský súd poukázal na to, že aj keď pojem dobývanie bol do banského zákona zavedený až jeho novelou od 1.júna 2007 (zákon č. 219/2007 Z. z.), z jeho gramatického i logického výkladu podľa názoru krajského súdu nebolo možné vyvodiť iný záver, než že dobývaním je činnosť, prostredníctvom ktorej dôjde k získaniu nerastu z ložiska, ako

to bolo premietnuté aj do citovanej právnej úpravy. Preto nebolo možné predchádzajúcu právnu úpravu z tohto hľadiska považovať za nejasnú.

Krajský súd ďalej zdôraznil, že ako už bolo vyššie uvedené, 31.mája 2004 Obvodný banský úrad v Spišskej Novej Vsi vydal rozhodnutie, ktorým žalobcovi podľa § 10 ods. 1 zákona o banskej činnosti povolil banskú činnosť - otváрку, prípravu a dobývanie výhradného ložiska mastenca v dobývacom priestore „G. P.“ podľa POPD vyhradeného ložiska mastenca v dobývacom priestore „G. P.“ s tým, že rozhodnutie o povolení banskej činnosti platí najdlhšie do 13.novembra 2006.

Vydanie banského oprávnenia (rozhodnutia o povolení banskej činnosti) je upravené v § 4a zákona o banskej činnosti a je základným predpokladom pre jej vykonávanie právnickou resp. fyzickou osobou. Pojem banská činnosť podľa § 2 citovaného zák. zahŕňa v sebe okrem iných činností v tomto ustanovení špecifikovaných aj otváрку, prípravu a dobývanie výhradných ložísk. Povolenie banskej činnosti však aj podľa názoru krajského súdu nevylučuje aplikáciu ustanovenia § 27 ods. 12 banského zákona účinného od 1.januára 2002, pretože táto prichádza do úvahy len za splnenia podmienok v ňom uvedených, t.j. nečinnosti žalobcu v súvislosti s dobývaním počas v ňom určenej lehote, a to aj v priebehu plynutia doby, na ktorú bola banská činnosť povolená. Z tohto hľadiska nie je preto podľa názoru krajského súdu rozhodujúce, na akú dlhú dobu bola banská činnosť žalobcovi povolená. Zánik banského oprávnenia nie je zákonným predpokladom pre postup správneho orgánu podľa § 27 ods. 12 banského zákona v znení účinnom od 1.januára 2002, pričom obvodný banský úrad ho zruší resp. môže zrušiť iba v súlade s § 4b ods. 4, 5 zákona o banskej činnosti.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že aj keď v zápisnici o kontrole vykonávania povolenej banskej činnosti v dobývacom priestore „G. P.“ z 8.decembra 2004, vykonanej príslušným obvodným banským úradom sa konštatuje, že počas kontroly neboli zistené skutočnosti, svedčiace o porušovaní platných právnych predpisov, z jej obsahu je zrejmé, aké práce boli podľa POPD žalobcom k uvedenému dňu vykonávané a vykonané okrem tých, ktoré boli špecifikované v už vyššie uvedených ročných správach o banskej činnosti. O dobývaní vyhradeného ložiska mastenca v nej zmienka nie je.

V danom prípade nebolo podľa názoru krajského súdu možné akceptovať argument žalobcu, týkajúci sa toho, že lehota 3 rokov od určenia dobývacieho priestoru alebo jeho prevodu na dobývanie určená v § 27 ods.12 banského zákona v znení účinnom od 1.januára 2002 do 31.mája 2007 bola neprimerane krátka a z technických príčin nereálna, o čom svedčí aj jej predĺženie na 5 rokov, ktoré zaviedla novela banského zákona účinná od 1.júna 2007, pretože išlo o v tom čase účinnú zákonnú úpravu, ktorú boli správne orgány i subjekty, na ktoré sa vzťahovala povinné rešpektovať a podľa nej postupovať.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia žalovaného i správneho orgánu prvého stupňa na základe žaloby žalobcu v jej medziach v zmysle § 247 ods. 1 OSP mohol hodnotiť iba tie žalobné námietky, ktoré sú tvrdením žalobcu o tom, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím a postupom správneho orgánu.

Jeho námietky, špecifikované pod bodom 2 žaloby sa týkajú práv a povinností subjektu, ktorý podľa žalobcu nesplnil podmienky výberového konania, resp. subjektov, ktoré v predmetnom výberovom konaní, ktoré sa uskutočnilo podľa § 27 ods.4 až 10 banského zákona v konaní o určenie dobývacieho priestoru inej organizácii podľa § 27 ods. 12 citovaného zákona, účinného od 1.januára 2002 do 31. mája 2007, neboli úspešné. Ide o námietky v súvislosti s oneskoreným doručením návrhu spoločnosti E. A. R., s.r.o. so sídlom v R. do výberového konania, nesprávnou aplikáciou banského zákona účinného od 1.januára 2002 na výberové konanie, ktoré bolo vyhlásené 30.decembra 2004, manipuláciou výberového konania, v ktorej súvislosti podľa tvrdenia žalobcu boli už neúspešnými uchádzačmi podniknuté ním označené kroky (podnet organizácie M. M. S., s.r.o. na preskúmanie zákonnosti postupu správneho orgánu prvého stupňa v predmetnej veci v súvislosti s výberovým konaním, adresovaný Krajskej prokuratúre Košice, obdobný podnet žalobcu a pod.). Preto ich krajský súd považoval za právne irelevantné.

V tejto súvislosti tiež krajský súd poukázal na to, že organizácia, ktorej bol určitý dobývací priestor určený, v prípade trojročnej nečinnosti v súvislosti s dobývaním ložiska nerastu, vychádzajúc najmä z logického výkladu citovaných zákonných ustanovení, sa výberového konania ako uchádzač o určenie predmetného dobývacieho priestoru inej organizácii nemôže zúčastniť. Na svojich právach by mohla byť dotknutá iba tým,

že rozhodnutie o určení dobývacieho priestoru inej organizácii by správnym orgánom bolo vydané za nesplnenia podmienok uvedených v § 27 ods. 12 banského zákon účinného od 1.januára 2002 do 31.mája 2007, t.j. žeby preukázala, že do troch rokov od určenia dobývacieho priestoru alebo jeho prevodu začala výhradné ložisko dobývať alebo dobývanie prerušila na dlhší čas ako tri roky.

I napriek uvedenému však krajský súd zastáva názor, že deň 10.apríl 2005, ktorý bol v oznámení obvodného banského úradu o začatí výberového konania, uverejnenom v Obchodnom vestníku č. 253/2004 dňa 30.decembra 2004 určený ako dátum ukončenia prijímania návrhov, je v danom prípade potrebné považovať za posledný deň hmotnoprávnej lehoty, počítanie ktorej sa analogicky spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka (§ 122 ods. 3), v zmysle ktorého ak posledný deň lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, posledným dňom lehoty je najbližší nasledujúci pracovný deň. Použitie ustanovení § 27 ods. 4 až 10 banského zákona, účinného od 1.januára 2002 pre predmetné výberové konanie nie je retroaktivitou z rovnakého dôvodu, aký už bol vyššie prezentovaný, pričom výberové konanie sa uskutočnilo už za jeho účinnosti.

Námietka žalobcu, týkajúca sa prekopírovania návrhu úspešného uchádzača v predmetnom výberovom konaní z dokumentov, tvoriacich predmet obchodného tajomstva žalobcu, bez jeho súhlasu, sa netýka ochrany jeho práv v tomto konaní, ktoré by boli porušené napadnutým rozhodnutím alebo postupom žalovaného, ale ako to sám žalobca uviedol, táto je predmetom súdneho konania vo veci ochrany proti nekalej súťaži vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 29Cbpv 3/2008 na základe žaloby žalobcu i trestného konania vedeného na OR PZ Úrade justičnej a kriminálnej polície v Spišskej Novej Vsi pod č. ORP-544/OEK-SN-2008 vo veci trestného činu ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 3 písm. a) Trestného zákona alebo zneužitia účasti na hospodárskej súťaži podľa § 250 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Námietka zaujatosti zamestnancov správneho orgánu, ktorí mali byť vylúčení z konania tak, ako bola vznesená v žalobe, má podľa názoru krajského súdu všeobecný charakter, odvolávajúc sa na námietky zaujatosti, vznesené voči zainteresovaným zamestnancom banských úradov, rozhodujúcich o tejto veci. Vychádzajúc o obsahu administratívneho spisu krajský súd predpokladá, že ide o námietku zaujatosti proti

predsedovi Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi Ing. A. B. a predsedovi Hlavného banského úradu v Banskej Štiavnici JUDr. Ing. P. K. S námietkou zaujatosti zamestnanca správneho orgánu prvého stupňa sa v napadnutom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadal žalovaný, ktorý ako nadriadený orgán o nej rozhodoval ešte pred vydaním rozhodnutia správnym orgánom prvého stupňa a túto vyhodnotil ako nedôvodnú z dôvodov uvedených aj v napadnutom rozhodnutí. Rovnako ako neodôvodnená bola vyhodnotená aj námietka proti predsedovi Hlavného banského úradu v Banskej Štiavnici, o ktorej rozhodoval nadriadený orgán Ministerstvo hospodárstva SR, pričom aj tento svoje stanovisko náležite odôvodnil v oznámení z 19.decembra 2008, adresovanom právnomu zástupcovi žalobcu.

Krajský súd po oboznámení sa s namietanými skutočnosťami a tvrdeniami žalobcu v tejto súvislosti, ako aj s celým obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že tieto námietky žalobcu opodstatnené nie sú, pretože v správnom ani v súdnom konaní žiadnym relevantným dôkazom nebolo preukázané, žeby v danom prípade menovaní zamestnanci jednotlivých správnych orgánov mali pomer k veci, jej účastníkom resp. k ich zástupcom, ktorý by odôvodňoval ich zaujatosť v zmysle § 9 zákona o správnom konaní.

Keďže krajský súd v konaní nezistil ani procesné pochybenia správnych orgánov, ktoré by mali za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a postupu správnych orgánov v medziach žaloby s poukazom na všetky uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia dospel k záveru, že tieto sú v súlade so zákonom. Preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP ako neopodstatnenú zamietol.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z viacerých dôvodov. Predovšetkým namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, čím bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom, keď krajský súd neprihliadol na to, že rozhodnutia správnych orgánov neobsahujú podstatné náležitosti akými podľa jeho názoru sú:

- a) preukázanie, resp. odôvodnenie skutočnosti, že organizácia, ktorej bol určený dobývací priestor, nezačala ložisko dobývať v trojročnej lehote, s uvedením, kedy začala plynúť táto lehota a kedy skončila, prípadne na základe akých právnych skutočností, dôkazov

- a právnych úvah dospel správny orgán k záveru, že sa v rámci tejto lehoty nezačalo s dobývaním;
- b) preukázanie, resp. odôvodnenie skutočnosti, či došlo k prerušeniu dobývania na dlhší čas ako tri roky (keďže v tomto prípade bolo správne konanie začaté písomným oznámením správneho orgánu z 3.januára 2005, v ktorom sa ako dôvod určenia dobývacieho priestoru inej organizácii uvádza, že „organizácia R., s.r.o. prerušila banskú činnosť dňom 01.10.2001 a oznámila jej začatie po prerušení až dňom 18.11.2004“);
- c) vyporiadanie sa s otázkou a riadne odôvodnenie, prečo správny orgán pristupuje k určaniu dobývacieho priestoru inej organizácii a nie jeho zrušeniu, keďže zákon ho oprávňuje k vlastnému výberu jednej z týchto dvoch alternatív, t.j. zákon dáva správnenému orgánu možnosť použiť správnu úvahu;
- d) vyporiadanie sa s výsledkami a priebehom výberového konania, zápisnica z ktorého podľa § 24 ods. 7 banského zákona „spolu s ostatnou dokumentáciou je podkladom na rozhodnutie obvodného banského úradu v konaní o určenie dobývacieho priestoru.“

Taktiež namietal nesprávne právne posúdenie veci, keďže krajský súd vôbec nevzal do úvahy, že 24. mája 2004 bolo žalobcovi vydané povolenie banskej činnosti najneskôr do 13.novembra 2006, čím bolo založené jeho subjektívne právo vykonávať v tomto dobývacom priestore uvedené činnosti až do tohto dátumu a taktiež nezohľadnil medzinárodné dohody, ktorými je Slovenská republika viazaná, konkrétne Dohoda medzi vládou Českej a Slovenskej Federatívnej republiky a vládou Kanady o podpore a ochrane investícií z 15.novembra 1990 ako aj Dohoda medzi Českou a Slovenskou Federatívnou republikou a Rakúskou republikou o podpore a ochrane investícií z 15. októbra 1990, ako aj nedostatočné zistenie skutkového stavu zo strany správnych orgánov, s ktorým sa krajský súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu z 13.apríla 2010 žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že Obvodný banský úrad v Spišskej Novej Vsi, Hlavný banský úrad v správnych konaniach a Krajský súd v Košiciach v súdnom konaní postupovali v súlade s platným právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. všeobecne záväznými predpismi a ich rozhodnutia sú v súlade s ústavou a zákonmi Slovenskej republiky. Podľa jeho názoru žalobca, ktorému bol dobývací priestor G. P. na základe zmluvného prevodu prevedený, resp. „preregistrovaný“ na racionálne využívanie výhradného ložiska mastenca 24.júna 1997, toto výhradné ložisko do 31. decembra 2004

nedobýval, čo žalovaný jednoznačne preukázal a v konečnom dôsledku štatutárny zástupca žalobcu (konateľ spoločnosti R. s.r.o., RNDr. O. R.) nespochybniteľným spôsobom priznal na súdnom pojednávaní 3.februára 2010 na Krajskom súde v Košiciach.

Pokiaľ žalobca tvrdí, že došlo k porušeniu medzinárodných dohovorov, žalovaný poukázal na to, že pokiaľ ide o Dohodu medzi vládou Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a vládou Kanady o podpore a ochrane investícií z 15. novembra 1990 (oznámenie Federálneho Ministerstva zahraničných vecí č. 333/1992 Zb.), podľa jej čl. III: "*Ochrana investície (...)*

2. Každá zmluvná strana poskytne investíciám a výnosom investora z druhej zmluvnej strany na svojom území zaobchádzanie nie menej priaznivé, než ktoré poskytuje investíciám alebo výnosom investorov z ktoréhokoľvek tretieho štátu.

3. Každá zmluvná strana poskytne investorom druhej zmluvnej strany na svojom území, pokiaľ ide o riadenie, užívanie, využívanie alebo nakladanie s ich investíciami alebo výnosmi na jeho území, zaobchádzanie nie menej priaznivé, než ktoré poskytuje investorom ktoréhokoľvek tretieho štátu.

4. Každá zmluvná strana poskytne, pokiaľ možno, a v súlade so svojím právnym poriadkom, investíciám a výnosom investorov druhej zmluvnej strany zaobchádzanie nie menej priaznivé, než ktoré poskytuje investíciám alebo výnosom svojich vlastných investorov."

Pokiaľ ide o Dohodu medzi Českou a Slovenskou Federatívnou Republikou a Rakúskou Republikou o podpore a ochrane investícií z 15.októbra 1990 (oznámenie Federálneho Ministerstva zahraničných vecí č. 454/1991 Zb.), podľa jej čl. 2 : "*Podpora a ochrana investícií*

(1) Každá zmluvná strana podľa možnosti podporuje na svojom území investície investorov druhej zmluvnej strany, umožňuje ich vznik v súlade so svojím právnym poriadkom a v každom prípade s nimi nakladá riadne a spravodlivo".

Podľa čl. 3 : "*Nakladanie s investíciami*

(1) Každá zmluvná strana nakladá s investormi druhej zmluvnej strany a ich investíciami nie menej priaznivo než s vlastnými investormi alebo s investormi tretích štátov a ich investíciami.

Z uvedeného podľa názoru žalobcu vyplýva, že medzinárodné zmluvy neboli nijakým spôsobom porušené. Vlastník nerastného bohatstva - Slovenská republika si svoje vlastníctvo a nakladanie s ním chráni v plnom súlade s Ústavou Slovenskej republiky, v súlade so zákonmi aj v súlade s medzinárodnými zmluvami. To sa týka aj ložiska vyhradeného nerastu mastenca v dobývacom priestore G. P. Postup podľa § 27 ods. 12 banského zákona (určenie dobývacieho priestoru inej organizácii na základe výberového konania) sa voči žalobcovi uplatnil rovnako, teda nie menej priaznivo, ako voči ktorejkoľvek inej organizácii.

Účastník konania spoločnosť V. M., s. r.o. sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním z 15. apríla 2010 v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom poukázal na to, že v celom konaní nebolo sporné, že žalobca v stanovenej lehote nezačal predmetný dobývací priestor G. P. dobývať. Pokiaľ sa žalobca domnieva, že je povinnosťou správneho orgánu odôvodniť, prečo bol dobývací priestor určený inej organizácii s nie zrušený, takáto povinnosť, podľa názoru účastníka V. M., s. r.o., správnym orgánom nevyplýva zo žiadneho ustanovenia banského zákona.

Podľa názoru účastníka V. M., s. r.o., správny orgán mal na výber dve úplne rovnocenné možnosti ako postupovať v prípade, ak nastanú predpoklady uvedené v hypotéze normy obsiahnutej v § 27 ods. 12 banského zákona. Postavenie žalobcu by sa nijakým spôsobom nezmenilo, ak by správny orgán namiesto určenia dobývacieho priestoru inej organizácii rozhodol o jeho zrušení.

V danej súvislosti je úplne irelevantné či správny orgán toto svoje rozhodnutie podrobnejšie zdôvodnil alebo nie. Z rozhodnutia správneho orgánu je zrejmé, že správny orgán sa pohyboval v rámci povolenej správnej úvahy (správny orgán vybral jednu z dvoch zákonom predpokladaných rovnocenných možností). Navyše, krajský súd v rámci prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného bol v zmysle § 245 ods. 2 OSP povinný skúmať len to, či rozhodnutie založené na zákonom povolenej správnej úvahe nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Krajský súd v rámci prieskumu zákonnosti napadnutého správneho rozhodnutia žalovaného nebol oprávnený posudzovať účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Napadnuté rozhodnutia vytvárali dostatočný rámec na to, aby krajský súd bol spôsobilý posúdiť, či rozhodnutie založené na zákonom povolenej správnej úvahe nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Inými slovami zdôvodnenie prečo sa správny orgán rozhodol pre jednu z možných variantných riešení by bolo nadbytočné, a to jednak z dôvodu, že táto otázka by ani nemohla byť predmetom prieskumu v rámci správneho súdnictva, pretože by sa týkala posudzovania účelnosti a vhodnosti takéhoto rozhodnutia a jednak preto, že žalobca by na svojich právach nemohol byť nijakým spôsobom dotknutý - žalobca by k dobývaciemu priestoru žiadne práva nezískal, či by správny orgán zvolil jednu alebo druhú z možností uvedených v § 27 ods. 12 banského zákona.

Tvrdenie žalobcu, že určenie dobývacieho priestoru inej organizácii spätne zasahuje do ním nadobudnutých práv je podľa názoru účastníka V. M., s. r. o., nesprávne. Žalobca v danom prípade pravdepodobne nedostatočne rozlišuje medzi pravou a nepravou retroaktivitou, kde tá druhá nie je retroaktivitou, ktorá by bola v právnom štáte zakázaná alebo nežiaduca a možno vysloviť záver, že tzv. nepravá retroaktivita nie je v podstate retroaktivitou, pretože účinky zamýšľané určitou právnou úpravou nevzťahuje na právne vzťahy alebo práva vzniknuté resp. nadobudnuté v čase pred jej účinnosťou tak, že by ich priamo spätne menila alebo rušila alebo akýmkoľvek iným spôsobom na nich spätne dopadala. Právna úprava prijatá zákonom č. 558/2001 Z. z. nepôsobila spätne ako sa žalobca mylne domnieva, ale pôsobila do budúca t.j. dopadala na právne vzťahy vzniknuté pred jej účinnosťou, ale len v tom rozsahu, že ich upravovala od 1.januára 2002 do budúca. Inými slovami následky uvedené v § 27 ods. 12 banského zákona sa týkali aj tých subjektov, ktoré nadobudli práva k dobývaciemu priestoru pred 1.januárom 2002 s tým, že lehota troch rokov začala plynúť pre subjekty, ktoré nadobudli dobývací priestor pred účinnosťou zákona č. 558/2001 Z. z., dňom účinnosti tohto zákona.

Čo sa týka žalobcom tvrdenej skutočnosti, že dobývací priestor „G. P.“ bol rozhodnutím žalovaného určený organizácii, ktorá vôbec nesplnila podmienky výberového konania, účastník V. M., s. r. o. v tejto súvislosti poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenie, že skúmanie predmetnej otázky nemôže byť v tomto konaní predmetom prieskumu. Z ustanovenia § 27 ods. 12 banského zákona, ako už bolo vyššie uvedené sa podáva jedine taký výklad, že dobývací priestor mohol byť v danom prípade určený len inej organizácii t.j. nie žalobcovi.

Z tohto pohľadu podľa názoru účastníka V. M. spol. s r.o. aj správny orgán ako aj súd prejednali žalobcom vznesenú námietku nad rámec zákonom stanovenej povinnosti. Z pohľadu právneho postavenia žalobcu je úplne irelevantné, či v danom prípade bol dobývací priestor „G. P.“ určený organizácii, ktorá splnila alebo nesplnila podmienky výberového konania. Na právnom postavení žalobcu by sa nič nezmenilo, ak by bol dobývací priestor „G. P.“ určený v rozpore s podmienkami výberového konania, keďže žalobcovi tento dobývací priestor už nemohol byť pridelený a keďže výberového konania sa zúčastnili aj iné subjekty, ktoré by v prípade nesplnenia podmienok zo strany úspešného uchádzača dobývací priestor získali. Predmetnú námietku by mohli vzniesť len ostatní - neúspešní účastníci (avšak takí, ktorí by potenciálne mohli byť úspešní) výberového konania nie však žalobca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a došiel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený 18. mája 2011 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Zásady ochrany a racionálneho využívania nerastného bohatstva, najmä pri geologickom prieskume, otváraní, príprave a dobývaní ložísk nerastov, úprave a zušľachtovaní nerastov vykonávanom v súvislosti s ich dobývaním, ako aj bezpečnosti prevádzky a ochrany životného prostredia pri týchto činnostiach upravuje banský zákon.

Podľa § 24 ods. 1 tohto zákona účinného do 31. mája 2007 na dobývanie výhradného ložiska sa organizácii, ktorá má príslušné banské oprávnenie, určí dobývací priestor. Určenie dobývacieho priestoru oprávňuje organizáciu na dobývanie výhradného ložiska.

Podľa ods. 11 dobývať výhradné ložisko v určenom dobývacom priestore môže organizácia po vydaní povolenia banskej činnosti obvodným banským úradom podľa osobitných predpisov.

Podľa § 27 ods. 1 dobývací priestor, jeho zmenu a zrušenie určí obvodný banský úrad rozhodnutím po vyjadrení príslušného orgánu ochrany prírody a na základe záväzného stanoviska stavebného úradu.

Podľa ods. 12 obvodný banský úrad zruší dobývací priestor na návrh organizácie, ak sa dobývanie výhradného ložiska ukončilo alebo trvale zastavilo a bola ukončená likvidácia hlavných banských diel a lomov. Obvodný banský úrad zruší dobývací priestor alebo ho určí inej organizácii na základe výberového konania (§ 24 ods. 4 až 10), ak organizácia, ktorej bol určený, do troch rokov od určenia dobývacieho priestoru alebo jeho prevodu nezačala výhradné ložisko dobývať alebo dobývanie prerušila na dlhší čas ako tri roky.

Podľa § 43a konania začaté pred účinnosťou tohto zákona (1.jún 2007) sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 18 ods. 2 Správneho poriadku konanie je začaté dňom, keď podanie účastníka konania došlo správneho orgánu príslušnému vo veci rozhodnúť. Pokiaľ sa konanie začína na podnet správneho orgánu, je konanie začaté dňom, keď tento orgán urobil voči účastníkovi konania prvý úkon.

Z administratívneho spisu je nepochybné, že žalobcovi bol určený dobývací priestor „G. P.“ 24.júna 1997, kedy Obvodný banský úrad v Spišskej Novej Vsi vydal osvedčenie, že žalobca nadobudol na základe zmluvy s Geologickou službou Slovenskej republiky všetky práva k predmetnému dobývaciemu priestoru uvedené v § 24 banského zákona. Podľa právnej úpravy účinnej do 31.decembra 2001 neexistovala v banskom zákone lehota, ktorá by určovala, dokedy je subjekt, ktorému bol určený dobývací priestor, povinný začať so samotným dobývaním ložiska.

Zákonom č. 588/2001 Z. z., účinným od 1. januára 2002 bolo novelizované znenie § 27, kde bol zavedený ods. 12 a v ňom uvedená povinnosť pre organizáciu, ktorej bol dobývací priestor určený, do troch rokov od určenia dobývacieho priestoru alebo jeho prevodu začať výhradné ložisko dobývať alebo dobývanie neprerušiť na dlhší čas ako tri roky a s nesplnením tejto povinnosti spojené zákonné následky – oprávnenie banského úradu určiť dobývací priestor inej organizácii, resp. dobývací priestor zrušiť.

Ako správne v napadnutom rozsudku uviedol krajský súd, uplynutím trojročnej lehoty organizácii právo na dobývanie výhradného ložiska automaticky zo zákona nezaniká, ako sa mylne domnieva žalovaný aj účastník konania V. M., s. r.o. Márne uplynutie tejto lehoty vytvára predpoklad preto, aby obvodný banský úrad postupoval podľa § 27 ods. 12 druhá veta, t. j. zrušil dobývací priestor, alebo ho určil inej organizácii na základe výberového konania (§ 24 ods. 4 až 10).

V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú poukázal v napadnutom rozsudku aj krajský súd, trojročná lehota zavedená touto novelou platila nielen pre organizácie, ktorým bol určený dobývací priestor po 1.januári 2002, ale aj pre organizácie, ktorým bol určený dobývací priestor pred 1.januárom 2002 s tým, že v druhom prípade – a taký bol aj prípad žalobcu, trojročná lehota začala plynúť dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 588/2001, t. j. 1. januára 2002. Z uvedeného vyplýva, že žalobca mal začať s dobývaním výhradného ložiska v určenom dobývacom priestore najneskôr 1.januára 2005.

Zo spisového materiálu vyplýva, že správne konanie o určenie dobývacieho priestoru „G. P.“ inej organizácii bolo začaté pred účinnosťou zákona č. 219/2007 Z. z. prvým úkonom správneho orgánu voči žalobcovi, v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia Správneho poriadku, t. j. dorúčením oznámenia o určení dobývacieho priestoru „G. P.“ inej organizácii z 3. januára 2005. V tomto liste správny orgán prvého stupňa oznamuje žalobcovi, že 1.októbra 2001 bola prerušená banská činnosť v dobývacom priestore „G. P.“ a táto bola obnovená až 18.novembra 2004, čo je čas dlhší ako tri roky a preto podľa § 27 ods. 12 banského zákona požiadal správny orgán ešte v decembri 2004 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o uverejnenie oznámenia o začatí výberového konania podľa § 24 ods. 4 až 10 banského zákona, ktoré bolo uverejnené v Obchodnom vestníku 30.decembra 2004.

Je zrejmé, že správny orgán v oznámení z 3. januára 2005 uviedol ako dôvod určenia dobývacieho priestoru „G. P.“ inej organizácii prerušenie banskej činnosti žalobcu na čas dlhší ako tri roky, pričom túto lehotu počítal od 1.októbra 2001, hoci zákon účinný v tom čase žiadnu lehotu pre začatie dobývania neurčoval.

Ako bolo uvedené vyššie, v prípade žalobcu mohla začať trojročná lehota uvedená v § 27 ods. 12 banského zákona plynúť až 1.januára 2002 a skončila 1.januára 2005,

t. j. k tomuto dátumu bolo potrebné zo strany správneho orgánu skúmať, či žalobca začal alebo nezačal určený dobývací priestor „G. P.“ dobývať.

Zo spisového materiálu vyplýva, že Obvodný banský úrad v Spišskej Novej Vsi vydal 31.mája 2004 rozhodnutie, ktorým bola žalobcovi povolená banská činnosť najneskôr do 13. novembra 2006 a tiež že 8. decembra 2004 bola pracovníkmi Obvodného banského úradu v Spišskej Novej Vsi vykonaná miestna obhliadka za účelom kontroly vykonávania povolenej banskej činnosti v dobývacom priestore „G. P.“, v zápisnici, z ktorej sa konštatovalo, že neboli zistené skutočnosti svedčiace o porušovaní platných právnych predpisov.

Zo zápisnice nevyplýva, či žalobca začal alebo nezačal vykonávať práce bezprostredne smerujúce k dobývaniu samotného ložiska, chýba taktiež fotodokumentácia zachytávajúca reálny stav na stavenisku, resp. v podzemných priestoroch. Skutočnosť, že žalobca nezačal s ťažbou mastenca vyplýva z ročných správ o banskej činnosti za rok 1999 až 2003. Správa z roku 2004 sa v administratívnom spise nenachádza.

V dôvodovej správe k novele banského zákona, ktorá zaviedla trojročnú lehotu (zák. č. 588/2001, § 27 ods. 12, bod 10 dôvodovej správy) sa uvádza, že:“ ... *v praxi sú časté prípady, keď organizácia má určený dobývací priestor viac rokov, **ale v dobývacom priestore nevykonáva žiadnu činnosť** z rôznych, niekedy aj špekulatívnych dôvodov a nemá ani záujem previesť dobývací priestor na inú organizáciu, ktorá by bola schopná výhradné ložisko dobývať a o dobývanie má záujem. Novelou banského zákona sa splnomocňuje obvodný banský úrad ako orgán štátnej banskej správy vykonávajúci hlavný dozor nad využívaním nerastného bohatstva zrušiť dobývací priestor alebo tento určiť inej organizácii, ak organizácia do troch rokov od určenia dobývacieho priestoru alebo jeho prevodu nezačala výhradné ložisko dobývať alebo dobývanie bezdôvodne prerušila na dobu dlhšiu ako tri roky (krátkodobé prerušenia dobývania sa nesčítavajú), a to formou výberového konania, uskutočneného podľa § 24 ods. 4 až 10 zákona..“.*

Z uvedeného je zrejmé, že úmyslom zákonodarcu bolo zavedením trojročnej lehoty posilniť ochranu nerastného bohatstva okrem iného aj jeho racionálnym a čo najefektívnejším využívaním pri súčasnom zaistení bezpečnosti prevádzky pri banskej činnosti a zabezpečení starostlivosti o životné prostredie.

Podľa názoru odvolacieho súdu, v zmysle vyššie uvedených dôvodov, postup podľa § 27 ods. 12, t. j. určenie dobývacieho priestoru inej organizácii, resp. jeho zrušenie bol podľa banského zákona účinného do 31.mája 2007 namieste vtedy, ak po dôkladnom prieskume vykonanom správnym orgánom vyšla najavo skutočnosť, že organizácia, ktorá má určený dobývací priestor v dobývacom priestore nevykonáva žiadnu činnosť, tento skutočne nevyužíva, nevykonáva bezdôvodne žiadne práce smerujúce k dobývaniu ložiska, prípadne sa správa špekulatívne.

V prípade, ak organizácia, ktorá má určený dobývací priestor umelo predlžuje začiatok dobývania ložiska, potom je určite efektívnejšie, z hľadiska jeho využitia, tento určiť inej organizácii.

V opačnom prípade, ak organizácia, ktorá má určený dobývací priestor, vykonáva v dobývacom priestore práce smerujúce k začatiu vlastného dobývania, avšak k predlžovaniu prípravných prác resp. k odd'aloванию začatia vlastnej ťažby dochádza napríklad pod vplyvom sťažených prírodných podmienok, potom určenie tohto priestoru inej organizácii bez náležitého vyhodnotenia efektívnosti a racionálnosti takéhoto postupu je otázne.

Táto otázka nadobúda na vážnosti o to viac v prípade ako je tento, keď 31.mája 2004 vydal Obvodný banský úrad v Spišskej Novej Vsi rozhodnutie, ktorým bola žalobcovi povolená banská činnosť najneskôr do 13. novembra 2006, 8. decembra 2004 bola vykonaná miestna obhliadka za účelom kontroly vykonávania povolenej banskej činnosti v dobývacom priestore „G. P.“, v zápisnici z ktorej sa konštatovalo, aké práce boli v dobývacom priestore vykonané a že neboli zistené skutočnosti svedčiacie o porušovaní platných právnych predpisov a následne obvodný banský úrad s formálnym konštatovaním márneho uplynutia zákonnej lehoty, navyše počítanej nesprávne a bez relevantného prieskumu v dobývacom priestore, pristúpil predčasne k vyhláseniu výberového konania (30.december 2004, t. j. pred uplynutím zákonnej trojročnej lehoty) a bez akéhokoľvek vyhodnotenia efektívnosti takéhoto postupu určil dobývací priestor „G. P.“ inej organizácii.

Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalovaného, že Ústava Slovenskej republiky zaväzuje správne orgány konať iba na jej základe a v jej medziach a rozsahu spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Avšak v danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány podľa týchto zásad nepostupovali.

Predovšetkým nesprávne určili lehotu v ktorej mal žalobca začať s dobývaním určeného priestoru. Odvolací súd súhlasí s názorom žalobcu, že krajský súd nemohol tento nedostatok odstrániť pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa, keďže úlohou správneho súdu je prieskum zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy a nie odstraňovanie ich nedostatkov. Uplynutie zákonom stanovenej trojročnej lehoty obvodný banský úrad ako aj žalovaný v napadnutom rozhodnutí určili nesprávne, pretože začiatok jej plynutia počítali od určenia dobývacieho priestoru resp. jeho prevodu žalobcovi a nie až od nadobudnutia účinnosti zák. č. 558/2001 Z. z., a preto už len z tohto dôvodu nemožno v duchu zásady „z nepráva nemôže vzniknúť právo“ považovať postup správnych orgánov za zákonný.

Správne orgány taktiež nedostatočne zistili skutkový stav, keď sa nezaoberali s aktuálnym stavom prác na otváraní, príprave a dobývaní ložiska v dobývacom priestore „G. P.“ ku dňu uplynutia zákonnej lehoty, napriek tomu že z miestnej obhliadky z 8. decembra 2004 im bolo známe, že žalobca v predmetnom dobývacom priestore činnosť vykonáva a z tvrdení žalobcu vyplývalo, že žalobca na uvedenom dobývacom priestore už preinvestoval cca 120 000 000 Sk. Inými slovami nevysporiadali sa s otázkou, či došlo k faktickému splneniu predpokladu pre postup podľa § 27 ods. 12 banského zákona a napriek tomu vyhlásili výberové konanie podľa § 24 ods. 4 až 10 banského zákona.

Odvolací súd upozorňuje na tú skutočnosť, že zákonná definícia pojmu dobývanie, ako činnosti organizácie v dobývacom priestore, prostredníctvom ktorej dôjde k získaniu nerastu z ložiska dobývacími metódami, bola zavedená do banského zákona až novelou – zák. č. 219/2007 Z. z. účinným od 1. júna 2007, preto reštriktívny výklad pojmu „začatie dobývania“ výhradného ložiska, ktorý si osvojili správne orgány v decembri 2004, bez náležitého odôvodnenia nie je správny.

Na záver odvolací súd upozorňuje na to, že právne normy nepôsobia vo vákuu, ale v spoločnosti a ich hlavným cieľom je úprava spoločenských vzťahov tak, aby dochádzalo iba v nevyhnutných prípadoch a v súlade s verejným záujmom k čo najmenším zásahom do práv a právom chránených záujmov právnických a fyzických osôb.

Preto správny orgán pri vydaní individuálneho správneho aktu , ktorým nepochybne vždy dochádza k zásahu do subjektívnych práv jednotlivcov musí tento zásah vyhodnotiť zo všetkých hľadísk, najmä pokiaľ ide o jeho súlad s verejným záujmom a proporcionalitu.

V danom prípade nepochybne verejným záujmom bolo čo najefektívnejšie využitie dobývacieho priestoru „G. P.“, avšak bez akéhokoľvek vyhodnotenia a porovnania výhodnosti ponechania predmetného dobývacieho priestoru žalobcovi, resp. jeho určenia inej organizácii, bolo rozhodnutie žalovaného predčasné, nezrozumiteľné a nedostatočne odôvodnené.

Z uvedených dôvodov sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nestotožnil s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach a uznal námietky žalobcu za dôvodné, nakoľko dospel k záveru, že postup žalovaného a napadnuté rozhodnutie nie je v súlade so zákonom, keďže zistenie skutkového stavu je nedostatočné na posúdenie veci, a preto sú tu dôvody na zrušenie rozhodnutia žalovaného aj správneho orgánu prvého stupňa podľa § 250j ods. 2 písm. c) OSP.

Keďže Krajský súd v Košiciach žalobu zamietol, postupoval odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 OSP tak, že rozhodnutie krajského súdu zmenil, keďže neboli splnené podmienky na jeho zrušenie ani potvrdenie.

Vzhľadom na to, že podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu nie je úlohou súdov pri preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov nahrádzať ich činnosť najmä pokiaľ ide o riadne zistenie skutkového stavu, zrušil odvolací súd napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa a vrátil im vec na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým, že v ďalšom konaní budú správne orgány viazané právnym názorom odvolacieho súdu, za účelom riadneho zistenia skutočného stavu doplnia dokazovanie v naznačenom smere, zväžia proporcionalitu ochrany legitímneho cieľa a intenzity zásahu do žalobcových práv garantovaných zákonom a na základe toho vo veci opätovne rozhodnú, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnia.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a žalobcovi priznal 66 € z titulu náhrady zaplateného súdneho poplatku.

Náhradu trov právneho zastúpenia žalobcovi nepriznal, podľa § 151 ods. 2 OSP, nakoľko právny zástupca žalobcu si tieto v konaní pred súdom prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote nevyčíslil a v odvolacom konaní ani neuplatnil.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. mája 2011

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová